ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 6, Sayı 4 (64)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Nisan 1979

İşçi sınıfının birliğini güçlendirmek için 1 Mayıs'ta ileri!

Uyanık olalım

CENTO çöktü. NATO, emperyalizmin baş saldırganlık örgütü duruyor. Waşington'un Türkiye üzerindeki baskıları, hele İran olaylarından sonra daha da üsteliyor. Bununla, atbaşı, içerde gerici güçlerin saldırıları yoğunlaşıyor.

Süregen bunalım alabildiğine gidiyor. Hükümet, ta baştanberi, bunalımın bütün yükünü geniş emekçi yığınların sırtına yükleme yoluyla da boğazları aşmak peşindedir. Uzatmalı sıkıyönetim, işçi sınıfının, geniş halk yığınlarının demokratik hak ve özgürlüklerini budamaktadır. Baskının, sıkıyönetimin sivri ucu, doğrudan doğruya, işçi sınıfına, onun savaşına, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşına karşı yönelmiştir.

Demirel'ler, Türkeş'ler, ta baştan, işçi ve ulusal bağımsızlık hareketini ezmek, TKP'ye balyoz indirmek istemiyle sıkıyönetime oy verdiler. Ve bu istemlerini yürütmek için her aracı, ellerindeki her kozu kullanıyorlar. Onlar, hükümetteki «eski» AP'lileri de, kontr-gerillacı paşaları da, MİT'i de, hepsini bu girişimlere sürüyorlar. Provokasyonlarının arkasını kesmiyorlar. Bütün bu baltalama işlerini CİA'nin yönetiminde sürdürüyorlar.

CHP'nin hükümetteki sağ kanadı, politikasını, entrikalarını işçi sınıfının birliğini parçalama, onu kontrolu altına alma çabaları üzerinde yoğunlaştırıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin, öteden beri tüm çabaları, baskıları işçi hareketini bölmek, sendikaları parçalamak, onu güçsüz bırakmaktı. Ecevit hükümeti bu işte Demirel'in yolundan yürüyor. DİSK'in başındakilerin son davranışları, bazı sendikaları aforoz etmeleri bu saldırıların en taze örneğidir. Işıklar, Baştürk'ler cibilliyetlerini ortaya koydular. Bunlar, Ecevit'le, Sabancı ve Narin'le oturdular, «kemerleri sıkma» — ücretleri dondurma politikası üzerinde anlaştılar. Bununla Tunç'la Baştürk burjuvazinin eline su döküyor. Biri leğeni, biri ibriği tutuyor.

Burjuvazinin saldırıları, genel çizgileriyle, TKP'yi boy hedefi alıyor. Son zamanlarda, ardarda yapılan MİT, Milli Güvenlik Kurulu toplantıları bu yönde oluyor. Maocu «Aydınlık»ın anti-TKP curcunası, provokasyonları CİA'nin, MİT'in plânlarını ortaya koyuyor.

ÇAĞRI

NATO'dan çıkalım

CENTO yıkıldı. Emperyalizmin bloklar zincirinden bir halka daha koptu. İran ve Pakistan hükümetleri CENTO'dan kesinlikle ayrıldıklarını belirttiler. Türkiye hükümetine de bu paktın «İşlevini artık yitirdiğini» açıklamak düştü.

CENTO emperyalizmin sosyalist ülkelere, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı saldırı, bölge halkları üzerinde egemenlik aracıydı. CENTO, dünya devrim sürecinin ilerlemesiyle, bölge halklarının savaşlarıyla yıkıldı. Böylelikle Orta Doğu'da, Amerikan emperyalizminin yeni sömürgecilik politikası, ülkeleri askersel bloklara bağlama stratejisi ağır bir yumruk yedi.

Carter'in kalkıp Orta Doğu'ya gelmesi, İsrail-Mısır anlaşmasını çatıştırması, emperyalizmin bölgemizde zayıflayan konumlarını güçlendirme amacını taşıyor. Amerikan emperyalizmi bölgeye silâh, asker yığıyor. Donanmasını Basra körfezinin ağzına gönderiyor. Akdeniz'de Amerikan komutasında NATO manevraları sürüyor. CİA'nin yeraltı operasyonları ülkemizde, bölgemizde olağanüstü yoğunlaşıyor.

Amerikan hükümeti, İran'da halkın devrimci ayaklanmasıyla sökülen Amerikan üslerini, Yunanistan ve Kıbrıs'ın yanısıra Anadolu topraklarına yerleştirmek istiyor. Amerika'nın çıkarlarını korumak için, bölgede gerici güçlerle yeni bir askersel blok kurmayı tasarlıyor. Amerikan emperyalizmi, Türkiye üzerindeki baskılarını arttırıyor, onu da böylesi bir bloka sürüklemek istiyor. NATO Genel Kurmay Başkanının ülkemize gelişi bu planlarla bağlıdır. Bu girişimlere karşı, bölge halklarının, halkımızın anti-emperyalist savaşımı gelişiyor.

CENTO zincirinin kırılması, emperyalizmin baş saldırgan örgütü NATO zincirini kırma görevini, halkımızın savaş gündemine daha yakıcı olarak getiriyor. Bu savaşı yükseltmenin olanakları daha da genişliyor. Egemen çevrelerin, emperyalist bloklara bağlanma politikasının içine düştüğü bunalım derinleşiyor. Bu politikanın gerekçeleri çürüyor. «Sovyet tehlikesi» masalının iflası resmi ağızlarca açıklandı. Böylelikle NATO'culuk politikasının dayandığı temel sav yıkılmış oldu. Şimdi de NATO'culuktan ekonomik yarar sağlama savı çöküyor. Biricik doğru politikanın, emperyalizme her türlü bağımlılığı yıkmak, ulusal bağımsızlığı gerçekleştirmek olduğu açıkça ortaya çıkıyor.

Hükümet ise hâlâ NATO'ya bağlılıkta ayak diriyor. Kemerleri sıkma ve sıkıyönetimcilik politikası, NATO'ya bağlılıkta ayak diremenin kaçınılmaz sonucudur.

NATO'DAN ÇIKALIM! NATO'ya, emperyalizme bağımlılık ülkemizin içine düştüğü derin bunalımların kaynağıdır. NATO'nun dayattığı askersel yükler, uluslararası para fonunun dayattığı reçeteler ülkeyi ekonomik yıkıma sürükledi. Bu kölelik politikası halkımıza pahalıya mal oldu. Yaşamı ona ateşten gömlek yaptı. Üsteleyen pahalılık, işsizlik, halkımızı bezdiren tüm sıkıntılar, bu politikadan kaynaklanıyor.

NATO'DAN ÇIKALIM! NATO, CİA, emperyalizm faşist tırmanışın desteği, dayanağıdır. Faşist cinayet yuvalarının, kontr-gerillanın, faşist askersel darbe heveslilerinin arkasında bunlar vardır.

NATO'DAN ÇIKALIM! NATO'culuk politikası ulusal güvenliğimizi tehlikeye atıyor. Bölgemizde gerginlik kaynağı, halklar arası düşmanlığın körükleyicisi NATO'dur. NATO ve Amerikan askersel üsleri, atom yığınakları ülkemizi bu gerilimli bölgede bir barut fıçısına çeviriyor.

NATO'ya emperyalizme bağımlılığın zincirlerini kırmak halkımızın savaşına, ulusal demokratik güçlerin birliğine bağlıdır. Yurtsever er, assubay ve subayların bu savaştaki yeri halkın yanındadır. Ordudaki halk çocukları, halkın başına balyoz olmak değil, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık bayrağını yükseltmekle yükümlüdür. Ordu, NATO komutasından çıkmalıdır!

TKP, kurulduğu günden beri ulusal bağımsızlık için savaşı, barış, demokrasi ve sosyalizm savaşından ayırmamıştır. TKP, anayurdunu seven herkesi, sosyalist partileri, sendikaları, demokratik yığın örgütlerini, ilerici, devrimci gençliği, Kürt demokratlarını, yurtsever CHP'lileri NATO'dan çıkmak, emperyalizme bağımlılık politikasına son vermek için ortak eylemlere çağırıyor.

NATO'DAN ÇIKALIM! Emperyalizmle ikili kölelik anlaşmalarını yırtalım! Amerikan ve NATO üslerini topraklarımızdan söküp atalım!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

15 Mart 1979

Köyün sesi

Demokratik yığın örgütlerini parçalamak, yönetimlerini ele geçirmek, burjuvazinin kuyruğuna takmak ve yozlaştırmak burjuvazinin öteden beri bilinen taktikleridir. Bu taktikler burjuvazinin çeşitli kesimlerince ve koşullara göre biçim değiştirerek uygulanagelmiştir. Ama bu taktiklerin özünü her zaman azılı bir anti-komünizm ve anti-TKP'cilik oluşturmuştur. Anti-komünizm bataklığına boğazına kadar saplanmış olan Maoculardan Perinçek gurubu anti-TKP'cilikte ve anti-Sovyetizmde Türkeş'in «Hergün» gazetesiyle ağız ve küfür birliği ederek yarışmaktadır.

CİA, MİT yöntemleriyle çalışan MHP'li faşistlerle Perinçek'çi bozkurtların ve ikiz kardeşler «Hergün» ve «Aydınlık» gazetelerinin bütün işi-gücü sendikalarda, meslek örgütlerinde, gençlik, kadın kuruluşlarında, kooperatiflerde ve CHP içinde «komünist parmağı» aramak, TKP'li icat etmektir. Egemen çevreler «sol» maskesi altında Perinçekçi Maocular marifetiyle icat ettikleri «TKP parmağı»nı tüm gerici, faşist basında, örneğin «TKP Köy-Koop'u ele geçirdi» manşetiyle yayınlıyorlar.

«TKP şu örgütü ele geçirmiştir», «TKP şu kuruluşta egemenlik kurmuştur» vb. uydurmalarla gerici, faşist, Maocu ve CHP sağ kanat yönetimi akıllarınca yığınları, sendika tabanını, yığın örgütlerindeki ilerici, yurtsever kişileri etkileyebileceklerini, TKP üzerindeki yasak nedeniyle ürkütebileceklerini sanıyorlar. Nedir ki, gerici işbirlikçi burjuvazinin ve Maoculuğun bu anti-TKP'ciliği artık iyice bayatlamış, bu taktik, yığınlar ve yığın örgütleri içinde tutmaz olmuştur. Bunun son örneği Köy-Koop kongresinde görülmüştür.

Pekin'in sadık uşağı, CİA'nin kiralık ajanı Perinçek, «Aydınlık» adlı karanlık gazetesinde Köy-Koop kongresi öncesinde anti-TKP'cilik yönünde az çaba harcamadı.

Köy-Koop'u burjuvazinin kuyruğuna bağlamak, demokratik kooperatifçilik hareketini yozlaştırmak ve Köy-Koop'u yıkmak için Perinçekçi Maocular kursaklarındaki tüm anti-TKP'cilik, anti-komünizm zehirini kustular. CHP içindeki Topuz gurubunun sinsi oyunlarına güvenerek Perinçek'çiler en bayağı yalan ve uydurmalarla Köy-Koop'un ilerici, namuslu yönetici ve birliklerini karalamaya çalıştılar. Ama anti-komünizm, anti-TKP'cilik birçok meslek ve yığın örgütünde olduğu gibi, Köy-Koop'ta da geri tepti. Köy-Koop, tabanıyla, birlikleriyle ve halkçı yönetimiyle burjuvazinin ve Maoculuğun anti-TKP'ciliğini kırmayı başardı.

Politik görev

İşbirlikçi tekeller, işçi sınıfının, emekçilerin yaşam koşullarına karşı saldırıya geçti. CHP sağ kanadının ağırlıkta olduğu hükümet, kemerleri sıkma politikasını uygulamaya koydu. Bir yandan, sömürüyü yoğunlaştırma ve ücretleri, gelirleri dondurma yolunda adımlar attı. Öte yandan da, bu politikaya karşı koyacak güçlerin birliğini parçalamaya, toplu işten çıkarmalara, sıkıyönetimi direnişlerin karşısına dikmeye yöneldi. 141, 142'nin uygulanması yoğunlaştı. Sosyalist partiler üzerindeki baskılar artmaya başladı.

Bu politika, hükümeti ve CHP sağ kanadını sınıf savaşının bütün cephelerinde işçi sınıfıyla, emekçilerle, orta katmanlarla, tüm halkla dolaysız karşı karşıya getirdi. Hükümet yalnız komünistlerin değil, sosyalistlerin ve CHP sol kanadının seri eleştirileriyle karşı karşıya kalmaya başladı. Savaşın ana yönü, emperyalizme ve faşist tehlikeye karşı olmakla birlikte, halkımız, hükümetin emperyalizmle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasıyla da savaşıyor.

Yakın Doğu'daki son gelişmelerden bu yana, Amerikan emperyalizmi ülkemiz üzerindeki baskısını arttırmış, konumlarını güçlendirmek için yoğun çabalara girişmiştir. Hükümet ve CHP sağ kanadı, izlediği boyun eğme politikasına karşın, emperyalistlere yeterli güvenceyi veremiyor. Amerikan emperyalizmi, hem burjuva reformizmini, hem bir AP-CHP ortaklığını, hem de bir faşist darbeyi, biri olmazsa ötekini kullanmak üzere, tüm almaşıklıkları kullanma taktiği izliyor. Demirel'in Şili darbesini anımsatması boş yere değildir. Gerici, faşist güçler erki ele geçirmek için her türlü canavarlıktan geri durmamışlardır, bundan böyle de durmayacaklardır. Halkımız, böylesi bir faşist darbeye karşı koymak için çetin direnişlere hazırlanmalıdır.

Bugün — yani hükümetin halkın çıkarlarıyla ters düştüğü şu dönemde — CHP sağ kanadının bu politikasına karşı savaşım, anti-faşist savaşın alanını daraltmak şöyle dursun, sonuna kadar genişletir. Çünkü hem halkın ekmeğine, özgürlüklerine, birliğine saldıranlara destek olmak, hem de faşizm tehlikesiyle savaşmak olanaksızdır. Bu nedenle, hükümetin ters politikasına karşı çıkmak, baş düşmanla, faşist darbe peşinde koşanlarla savaştan ayrılmaz.

Bütün bu nedenlerle, TKP işçi sınıfının halkımızın önüne şu taktik belgiyle çıkıyor: «Emperyalizmle, tekellerle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına hayır! Emperyalist baskılara, faşist tehlikeye, tekellerin işçi ücretlerine, sosyal haklara saldırısına karşı savaşta, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal-demokratların eylem ve cephe birliği için ileri!» Komünistler, bu belginin ışığı altında yürüttükleri savaşlar içinde, hükümetin emperyalizmden ve tekellerden yana, faşizm tehlikesini arttıran politikasını açığa vuruyor; bunalımdan ancak sosaylizme açılan ileri demokratik devrim yoluyla çıkılacağını yığınlara açıklıyor; işçi sınıfının birliğini ve halkın ulusal, demokratik cephesini oluşturmak yolundan yürüyor.

Sarı uzlaşma

CHP hükümeti, ekonomik bunalımın yükünü halkın sırtına yükleme yolunda bir adım daha attı. «Ekonomiyi kurtarma» adı altında bugünkü emperyalizme bağımlı kapitalist düzeni, tekellerin egemenliğini kurtarma amacını güden, kemerleri sıkma politikasını, halkımıza dayattı.

Hükümetin bu politikası, hükümet temsilcileriyle birlikte holdingçilerin, Türk-İş başlarının DİSK yöneticilerinin katıldığı üçlü toplantıda ele alındı. Bu toplantı, gerçekte, holdinglerin ve hükümetin hazırladığı önlemlere sendikaların «evet» demesini sağlamak için hazırlanmıştır. Türk-İş başları alışılmış tutumlarıyla işçi ve emekçilere karşı önlemleri onaylarken, DİSK başları da bu «sarı uzlaşma»ya «evet» dediler.

Çoğunluğunu artık kendi sendikalarında bile hiç bir desteği olmayan sendika bürokratlarının oluşturduğu DİSK yöneticileri, böylesine emek düşmanı bir politikaya «evet» demekle kalmadılar. Onlar, işçi ücretlerine ve haklarına saldırıya kesinlikle karşı koyacağını bildikleri DİSK üyelerinin çoğunluğunu etkisizleştirmek, onların direncini kırmak için de sınıf sendikalarına karşı saldırıya geçtiler. Maden-İş, Bank-Sen ve Baysen sendikalarını birer yıl ve Yeraltı Maden-İş sendikasını dört ay süreyle DİSK'ten uzaklaştırdılar. Aralarında DİSK kurucularının da bulunduğu bu sendikaların yöneticilerini de DİSK üyeliğinden çıkardılar.

DİSK'e bağlı bir çok sendika, demokratik yığın örgütleri, DİSK'in tabanı bu emek düşmanı «sarı uzlaşma»yı da, sendika yıkıcılığını da sert tepkilerle karşılıyorlar. Yeni durum, bir yandan, tekellerin ücretlere ve haklara karşı saldırısını püskürtmek görevini ortaya koyuyor. Bir yandan da sınıf sendikalarını yıkma

(Devamı 7. sayfada)

Çin'in saldırısı

Devletler hukukunda, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün tüzüğü açısından, yasadışı olarak bir devletin, başka bir devletin ya da halkın toprak bütünlüğüne veya politik bağımsızlığına karşı kuvvet kullanmasına «saldırı» denir. Çin'in Sosyalist Viyetnam Cumhuriyeti'ne karşı 17 Şubat'ta giriştiği eylem, saldırıdır.

Saldırganlık, sömürücü kişi ve kurumların, düzenlerin niteliğidir. Bir veya birkaç kişi, gurup ya da devlet üzerinde egemenlik kurmak isteyenler her zaman saldırıya başvurmuşlardır. Çin yönetiminin yaptığı budur. Saldırganlar, hegemonyacı emellerini gizlemek için değişik demagojilere, «barışçıl» gerekçelere, «barışı koruma» savlarına başvurmuşlardır. Pekin'deki Maocu klik de bunun yapmıştır. Ama, hiçbir çaba, bunların saldırgan niteliğini gizleyememiş, yenilgisini önliyememiştir. Çin yönetiminin de başına gelen ve gelecek olan budur.

Çağımızda insanlık birçok silâhlı saldırı yaşamıştır. İkinci Dünya Savaşı'nı, Yakın-Doğu savaşını, ABD'nin Güney-Doğu Asya savaşını hep emperyalizm doğurdu. Çin'in Viyetnam'a saldırısı, emperyalizm-Maoculuk yakınlaşmasının, stratejik kaynaşmasının simgesidir.

Saldırganların ayrılmaz niteliklerinden biri barbarlıktır. Bu, uygarlık çağı öncesinde insan yaşamını, kültürel değerleri en kaba, en gaddar yöntemlerle yokedenlerin özelliğidir. Faşizm, onu yaratan emperyalizm, barbarlıkla eşdeğer niteliktedir. Çin saldırganları, Viyetnam'a karşı, emperyalizmin, faşizmin barbarlık yöntemlerini uyguladılar: Daldıkları köy ve kentlerde çocuk, kadın, yaşlı, sakat, sivil demeden yığınsal kırımlar düzenlediler. Kimi yerde köy halkını kurşuna dizip kuyulara doldurdular, kimi yerde zehirlediler. Yüzlerce çocuğu topluca bataklıklarda boğdular. Esirleri tanklarla ezdiler. Cankurtaranları bombaladılar, hastaları ve personeli süngülediler. Kız ve hamile kadınların ırzına geçtiler. Sanayi işletmelerini, makineleri söküp kaçırdılar. Traktör, biçer-döğer, hayvan, tonlarca pirinç ve başka ürünleri yağmaladılar. Kimi yerde demiryollarını söküp aldılar, kimilerini havaya uçurdular. Çapulculuğun görülmemis örneklerini verdiler; çekilirken, kaçarken her yere mayın döşediler. «Yanık toprak» taktiğini uyguladılar. Binlerce Çin askerini bile mayın tarlalarına, açık ölüme sürdüler. Kaçan Çin askerlerini Çin topcu birlikleri öldürdü.

Maoculuk özünde saldırgandır, barış düşmanıdır, insanlık düşmanıdır. Pekin'deki Maocu yönetim, devletler hukukuna göre, barışa ve insanlığın geleceğine karşı işlediği en ağır suçun hesabını verecektir. Dünya halkları ve en başta Çin halkı bu klikten hesap soracaktır.

Goşizm

Goşist akımları tanımak, onların sosyal-politik kaynaklarını bilmek işçi hareketi için gereklidir. Bugün değişik goşist gurupların bazı sendikalarda, meslek odalarında, öğrenci-gençlik derneklerinde eylem içinde olduklarını görüyoruz. Goşistlerin silâhlı, silâhsız eylemlerini şu sözcükle kısaca onlatmok olasıdır: Serüvencilik.

Kuşkusuz, bireysel terör, serüvenciliğin de ötesine geçiyor. Zaman zaman ve yer-yer devrim hareketini baltalıyor, emperyalizme, gerici çevrelere sıkıyönetimlere, kanlı baskılara girişmek için fırsat veriyor. Özetle, provokasyonlara yol açıyor. 12 Mart sıkıyönetim öncesi goşist eylemler, bu örnekler arasındadır.

Gençlerden kimileri işçi hareketinin dışında kalmıştır. Bunlar, sosyalist devrime inanıyor, ama sabırsız, kısa zamanda büyük hedeflere ulaşmayı amaç ediniyor. Kimi de, legal sosyalist yöneticilerden bazılarının oportünizme, reformizme sapmaları, sınıf savaşının dışında kalmalarına tepki duyuyor, goşizme sapıyor. Gerçekte küçük burjuva akımı olan goşizm, işçi sınıfının devrimci öncü rolüne inanmadığı gibi, yığın savaşlarına da inanmaz. Serüvenci ve bireysel terörcü yönü, küçük burjuva sınıfsal kökene dayanmış olmaktan kaynaklanır.

Goşizmin bireysel terörcü, serüvenci niteliği, polis ajanlarına goşist örgütlere sızma ve onları kendi provokasyon amaçları için kullanma olanağı veriyor.

Goşist hareket kendi içinde sürekli ayrışıyor, parçalanıyor. Bir kısmı uyanıyor, bir kısmı ise Maoculuğa, öteki anti-Marksist, anti-Leninist akımlara katılıyor.

Türkiye'de goşist eylemlerin tarihi eski değildir. 1965'lerden sonra bu eylemler boy göstermiştir. Ama, şu gerçek kısa zamanda bir kez daha doğrulanmıştır. Devrim hareketinin omurgası, sosyalizme giden yolun öncü gücü işçi sınıfının sömürüye, baskıya, emperyalizme ve faşizme karşı sürdürdüğü sınıf savaşıdır. İşçi sınıfının bu savaşının dışına çıkan her akım ya sönüp gider, ya da dolaylı veya dolaysız karşı-devrimci odaklara sürüklenir.

27 Nisan

Ülkemizde ilerici, yurtsever güçler, anti-faşist, anti-emperyalist savaşın ve dayanışmanın daha da güçlendirilmesinin zorunluğunu, güncelliğini gösteren iki olaya, gelişmeye tanık oldular. Savcılık, Ürün yayınevi sorumlusu Ahmet Taştan hakkında yeni bir dava açtı. Duruşma 27 Nisan'da yapılıyor. Bu gelişmenin yanısıra Anayasa Mahkemesi de 142'inci maddenin kaldırılmasını içeren başvuruyu görüşmeyi sert tartışmalardan sonra reddetti. Bu gelişmenin bir yanı. Öte yandan da parlamento gündemine 141–142'inci maddelerin kaldırılmasını isteyen önerge geldi.

Açılan yeni dava, TKP Programı davasını, «gizli örgüt» soruşturmasına dönüştürme amacı taşımaktadır. Anayasa Mahkemesinin kararı ise gerici-faşist güçlerin böylesi bir anti-TKP provokasyona girişmelerine olanak vermektedir. Bu kararla birlikte, sıkıyönetim antikomünist uygulamalara yöneltilebilecek, 27 Nisan duruşması, tüm demokrasi güçlerine karşı anti-komünist bir saldırı fırsatı olacaktır. Bir sosyalist partinin kapatılma istemiyle yargılandığı, CHP saylavı S. Genç'in dediği gibi CHP'ye karşı anti-komünist bir provokasyonun hazırlandığı koşullarda dayanışmanın önemi yadsınamaz.

Anayasa Mahkemesi'nin böylesi bir karar alması, gerici-faşist güçlerin çok yönlü baskılarının sonucu olmuştur. Gerici basın Anayasa Mahkemesine af yasasıyla ilgili kararlarını anımsatarak saldırıya geçmiş, bu mahkeme iki kez bombalanmıştır. Ama en önemlisi, sıkıyönetim koşullarında, demokratik güçlerin etkinliği azalmış, hükümet demokratik basını büyük ölçüde susturmuş, demokratik yığın örgütlerini kapatmıştır. TKP Programı davasında demokrasi güçlerinin elde ettiği kazanımlar nasıl yığınsal eylemlere, ulusal ve uluslararası dayanışmaya bağlı olarak elde edildiyse, şimdiki ters gelişmeler de baskı altında yığınların eylemindeki oransal gerilemenin sonucu olmuştur. Öte yandan, 141–142'inci maddelerin bir işlev görmediğini söyleyen, bunlara karşı savaşın güncel önemini küçümseyenler de demokrasi savaşını zayıflatıyor.

141–142'inci maddeler sıkıyönetimce uygulanmak üzeredir. Tehlike gün gibi ortada. 27 Nisanda 141'inci madde silâhını geriletmek, komünist, sosyalist, sosyal demokrat her özgürlük yanlısının ortak görevidir. Bu saldırıyı püskürtmek, parlamento içinde gerici, anti-komünist güçlerin direnişini kırmayı, demokratik özgürlüklerden yana bir çoğunluk oluşturmayı, faşist yasaları tarihin çöplüğüne atmayı kolaylaştıracaktır.

27 Nisanda dayanışmanın gücünü gösterelim! . . .

KOMINTERN 60 YAŞINDA

Komintern'in 60. yıldönümünde yaptığı konuşmada İ. Bilen yoldaş, III. Enternasyonalin kuruluşunun neden tarihsel bir zorunluk olduğunu, gündemdeki görevleri, savaş platformunu, güç kaynaklarını açıklıyor. Bir «eylem enternasyonali» olarak doğan Komintern kongrelerinin kendine özgü tarihsel niteliklerini belirtiyor. Komünist partilerinin deneylerini sürekli genelleştiren, kollektif, Leninci bir okul olan Komintern'in tarihinde SBKP'nin özel yerini vurguluyor. Sağ ve «sol» oportünizme karşı çetin bir savaş yürüten Komintern'in kendi yanlışlarını da acımasız eleştirdiğini anlatıyor. Onun Leninci savaş ilkelerinin, özellikle proletarya enternasyonalizminin bugün de canlı olduğunu, dünya komünist ve işçi partilerinin bir sıra danışma toplantısında kendi deneyimlerinden çıkarak Marksizm-Leninizmi kollektif olarak zenginleştirdiklerini belirtiyor.

Canlı enternasyonalizm

Bizim için bugün de emperyalizmin her türlü saldırısına karşı, Sovyetler Birliği'nin, dünya sosyalist sisteminin, reel sosyalizmin kazanımlarını, harbe karşı barışı vargüçle savunmak, proletarya enternasyonalizminin başta gelen bir görevi olarak olanca güncelliğini koruyor. Örneğin önümüzde Viyetnam var. Bu kahraman halk, bu sosyalist devlet barbar bir saldırıya uğradı. O, emperyalist çevrelerle, başta Amerikan emperyalizmiyle giderek daha sıkı bağlaşan Çin hegemonyacılarına karşı yiğitlikle savaşıyor. Viyetnam halkıyla dayanışmanın zorunluğu, güncelliği, proletarya enternasyonalizminin dirimsel önemini bir kez daha ortaya koyuyor. Hitler Almanyası, Mussolini İtalyası, iç gericilikle birlikte İspanya Cumhuriyetine, İspanya halkına saldırdığı zaman, Komintern, enternasyonalizm bayrağını açmış, enternosyonal brigadaları savaş alanına çağırmıştı. Bugün de enternasyonalist dayanışma bayrağı, Lenin'in partisinin, dünya komünist hareketinin elinde Viyetnam için dalgalanıyor.

Çin yönetiminin Viyetnam'a kanla kurşunla saldırması, Maoculuğun, Troçkizmin yolundan yürüyerek, giderek açık anti-Sovyetik, karşı-devrimci konumlara geçtiğini, en sonunda da emperyalizmin vurucu gücü, NATO'nun 16. üyesi durumuna geldiğini açıkça kanıtlıyor. Maocuların bu «uzun yürüyüş»ü Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi konumlarından sapmanın, dünya komünist hareketinin birliğinden ayrılmanın götürdüğü yeri gösteriyor.

Bu sorunda sözüm ona yansız kalmak, barışa, ulusal bağımsızlığa, egemenliğe karşı emperyalizmden, harpten, saldırganlıktan, hegemonyacılıktan yana geçmek demektir. Reel sosyalizmi savunmayı küçümseyenler, dünya devrim sürecinde, Sovyetler Birliği'nin, dünya sosyalist sisteminin belirleyici rolünü yadsıyanlar, proletarya enternasyonalizminin «modasının geçmiş» olduğunu savunanların saplandığı bataklık budur. «Avrupa komünizmi» yanlılarının, dünya komünist hareketinin birliğine karşı ileri sürdükleri her türlü görüşlerin, gerekçelerin yanlışlığı ve tehlikesi bu koşullarda açığa çıkıyor. Dünya komünist hareketinin bugün Viyetnam'la dayanışmada odaklaşan savaş birliği her zamankinden büyük önem taşıyor.

Komintern ve TKP

TKP, Kızıl Oktobr'ın doğrudan doğruya etkileri altında doğmuştur. Birçok kardeş parti gibi, onun da gelişmesine, örgütsel biçimlenmesine Komintern yardım etmiştir. Ona Bolşeviklik ilkelerini, Lenin'in partisinin mayasını Komintern aşılamış, taşımıştır. Bu ilkeler: en başta, proletarya enternasyonalizmidir; proletarya diktatörlüğünü, dünya devrim sürecinin güç merkezi olan Sovyetler Birliği'ni, dünya sosyalist sistemini, reel sosyalizmi savunmaktır. TKP, bu Leninci yolu izleyegelmiştir. TKP, anayurdumuzda emperyalist boyunduruğa, NATO'ya, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye, kapitalizme, sömürü düzenine karşı, işçi sınıfının sa-

TKP MK'nin 1 Mayıs belgileri

- *Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!*
- *Yaşasın 1 Mayıs-dünya işçi sınıfının savaş, birlik ve dayanışma günü!*
- *NATO'dan çıkılsın, emperyalizmle ikili kölelik anlaşmaları yırtılsın, Amerikan üsleri sökülsün! Ulusal bağımsızlık için savaş!*
- *Amerikan emperyalizminin dayattığı yeni askersel bloklara, yeni casusluk üslerine, silâhlanmaya hayır!*
- *Emperyalizmin yeni sömürgecilik boyunduruğuna, emperyalist tekellerin, para fonlarının dayatmalarına karşı ekonomik bağımsızlık için savaş!*
- *Faşizme geçit yok!*
- *Sıkıyönetim kaldırılsın! Faşist MHP ve tüm yan örgütleri kapatılsın! Devlet aygıtı faşistlerden temizlensin!*
- *Faşist komandoların, Maocu bozkurtların saldırı ve provokasyonlarına karşı savaş!*
- *Ulusal bağımsızlık ve demokrasi için savaşta can veren halkın yiğit evlâtları 1 Mayıs'ta bizimle!*
- *Faşist 141.–142. maddeler kaldırılsın! Anti-komünist yargılamalar durdurulsun!*
- *Demokratik basına özgürlük! Yayınlara konan yasaklar kaldırılsın!*
- *Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!*
- *Sosyalist partiler ve demokratik örgütler, sendikalar üzerindeki baskılara son!*
- *Ulusal baskılara son! Kürt halkına ve ulusal azınlıklara hak eşitliği! Ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkı!*
- *Sıkıyönetimsiz toplu sözleşme! İşten çıkarmalara karşı savaş! Zamlara, vergi yüklerine karşı savaş!*
- *Tekellerle hükümetin işçi sınıfına dayattıkları «sarı uzlaşmayı» yırtalım! Kapitalizmi kurtarmak için özveriye hayır-iş, ekmek ve özgürlük savaşımda özveriye evet!*
- *Tekellerin amansız sömürüsüne karşı: Ücretler arttırılsın, çalışma süreleri azalsın, iş güvenliği sağlansın, iş kazaları önlensin, çalışma hızlandırılmasın, işçi sağlığı korunsun! Üretimde işçi kontrolü için savaş!*
- *Lokavt yasaklansın; genel grev, dayanışma ve sempati gevleri yasallaşsın! Gizli oy, açık sayımlı referandum hakkı için savaş!*
- *Sınıf sendikalarına karşı saldırıyı kıralım! Sarı sendikacılığa, sınıf uzlaşmacılığna, sendika yıkıcılığına karşı sınıf ve yığın sendikacılığı ilkeleri temelinde birliği pekiştirelim!*
- *Parti, sendika, ulus, din, mezhep ayrımı gözetmeksizin, çalışan, işten atılan tüm işçilerin, kapitalist sömürüye, baskılara, işten atmalara karşı eylem birliği! Her işçi direnişiyle, her grevle en geniş dayanışma!*
- *Yurtdışındaki işçilerimizin bulundukları ülkelerin proletaryası ile tekellerin sömürüsüne karşı enternasyonalist dayanışmasını güçlendirelim!*

KOMİNTERN 60 YAŞINDA

vaşını örgütleyegelmiştir. Gerici-faşist güçlere karşı savaşı, Maoculara, Troçkistlere, her soydan ve boydan oportünistlere karşı savaştan ayırmamıştır. TKP, proletarya enternasyonalizmi görevlerini ulusal görevleriyle, böylesi bir savaşla sımsıkı bağlıyor. Bu somut, yadsınmaz bir olgudur.

Ülkemizde proletarya enternasyonalizmine karşı çıkan, anti-Sovyetizm yürüten, bütün gerici-faşist ve Maocu akımlar, bu saldırılarını anti-komünizmle, anti-TKP'cilikle atbaşı yürütüyorlar. Bu da rastlantı değildir. TKP'nin Komintern'den kalıt aldığı bir savaş geleneği vardır. Daha başında, TKP'nin kurucularından Mustafa Suphi, Komintern'in kuruluş kongresinde yer almıştır. Partimizin temsilcileri Komintern'in çalışmalarına sürekli katılmışlardır. Faşist Hitler orduları, Avrupa halklarına, sonra kahbece Sovyetler Birliği'ne saldırdığı zaman Kızıl Ordu'nun savaşını, Komintern sıralarında TKP de vargüçle destekledi. Sovyet Devletini savundu. Komintern'in bütün savaşında Türkiyeli komünistlerin tuzu biberi vardır. İşte bütün bunlardan ötürü, proletarya enternasyonalizmine saldıranlar, onu ülkemizde savunan TKP'ye saldırmadan edemiyorlar. TKP'ye her nedenle olursa olsun saldıranlar da, tutarlı bir proletarya enternasyonalisti olamıyorlar.

TKP'nin özümsediği bir gelenek de, anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem ve cephe birliği politikasıdır. Özellikle, VII. Kongre, faşizme ve harbe karşı, güçlü, yığınsal, ulusal, demokratik bir halk cephesi sorununu enine boyuna işlemiştir. Tüm işçi sınıfının, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal-demokratların, tüm halkın, ulusal güçlerin eylem birliğini savunmuştur. Komintern'in, komünist partilerinin bu uyarı ve çağrılarına aldırmayan kimi sosyalistler, sosyaldemokratlar, böylelikle faşizme yolu açık tuttular.

Günümüzde Türkiye, süregen bunalımların burgacında kıvranıyor. Onu bu duruma getiren işbirlikçi, tekelci burjuvazidir. NATO'lara, emperyalist bloklara Türkiye'nin bağlanmış olmasıdır. Gerici egemen çevreler, bu yıkıcı bunalımın içinden, bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına yüklemekle, faşizme tırmanmakla çıkmak çabasındadırlar. Sosyalist enternasyonale üye olan CHP sağ kanadının ağır bastığı hükümetin politikası bu sürece karşı çıkmıyor. Hükümet sıkıyönetime, demokratik hak ve özgürlükleri yasaklamaya gitti. Bu politika faşist tırmanışa yol veriyor.

Sosyalist partilerin önyargılı yöneticileri de, TKP'nin önerdiği anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliğine yanaşmıyorlar. Bu tutumdan faşizme tırmananlar yararlanıyor.

Bunlara karşın TKP, ilkelere dayalı eylem birliği politikasından ayrılmıyor. Bütün ilerici, demokratik partileri, örgütleri, güçleri ortak savaşa, ulusal demokratik cephe kurmaya çağırıyor. Demokratik haklar için, ekonomik, sosyal, politik istemler için yığınların eylemlerini örgütlüyor. Leninci birliğini bu savaşların içinde yığınlarla daha sıkı bağlanmakla güçlendiriyor.

TKP Komintern'in savaş geleneklerine, yineliyoruz, devrimci Leninci ilke ve ülkülere sonuna kadar, ardıcıl bağlıdır. Yineliyoruz: Bu onun kutsal kalıtıdır!

Komintern örgütsel olarak kendi kendini dağıttı. Geçmişe dönüş söz konusu değil, ama Komintern'in savaş tarihi, onu külü göğe savrulmadı. Bu ilkeler canlı Leninizmdir, dipdiri yaşıyor. Bu bakımdan o ölümsüzdür! . . .

TKP MK'nin 1 Mayıs belgileri

● *İşçi sınıfının bölünmesine karşı, TKP'nin, TİP'in, TSİP'in eylem birliği!*

● *Toprak ağalarına, tekellere, bankalara, tefeci ve aracılara karşı savaşta işçi-köylü bağlaşıklığı! Topraksız köylüye toprak! Anti-tekel, anti-feodal yığınsal köylü örgütlenmesi için ileri!*

● *Halkımızın geleceği olan gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist savaş birliği daha da güçlensin!*

● *Sömürüye, eşitsizliğe, faşist saldırılara karşı, özgürlük ve hak eşitliği için savaşan tüm kadınlarımıza selâm!*

● *Memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar!*

● *Yurtsever er, assubay ve subaylar! Yeriniz, bağımsızlık için savaşan halkımızın yanındadır! Ordu NATO komutasından çıksın! Erlere, subaylara yapılan baskılara, aşağılamalara son verilsin! Ulusal ordu, kışlada demokrasi!*

● *Emperyalizmle, tekellerle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına hayır! Emperyalist baskılara, faşist tehlikeye, tekellerin işçi ücretlerine, sosyal haklara saldırısına karşı savaşta, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokratların, yurtseverlerin, tüm halk güçlerinin eylem ve cephe birliği için ileri!*

● *Ulusal demokratik cepheyi oluşturmak için: Komünistler, sosyalistler, CHP'li yurtseverler, Kürt demokratları savaş birliğini güçlendirin!*

● *Bunalımdan tek çıkış yolu: Sosyalizme açılan ileri demokratik devrim!*

● *Yaşasın Türkiye proletaryasının devrimci öncüsü TKP! Yaşasın TKP'nin Leninci politik, ideolojik, örgütsel birliği!*

● *Yaşasın Marksizm-Leninizm! Anti-komünizme, anti-Sovyetizme, ırkçılığa, şövenizme, sağcı ve «solcu» oportünizmin her türüne karşı aralıksız savaş!*

● *Yeryüzünde barış, silâhsızlanma ve yumuşama için savaş!*

● *Sovyetler Birliği ile imzalanan politik belge yaşama geçirilsin! Tüm sosyalist ülkelerle dostluk ilişkileri kurulsun!*

● *Doğu Akdeniz ve Ege'de barış ve güvenlik için, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının kardeşliği güçlensin!*

● *Yaşasın İran halkının, Filistin ve tüm Arap halklarının emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı savaşı!*

● *Emperyalizmin suç ortağı Pekin hegemonyacıları, Viyetnam'dan elinizi çekin! Yaşasın Viyetnam halkıyla enternasyonalist dayanışma!*

● *Dünya devrim sürecinin güç merkezi, dünya barışının ve sosyalizmin kalesi Sovyetler Birliği'ne, yüce Lenin'in partisi SBKP'ye selâm!*

● *Yaşasın dünya sosyalist sistemi! Yaşasın dünya komünist ve işçi hareketi! Yaşasın ulusal kurtuluş hareketleri!*

● *Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!*

1 Nisan 1979

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Sınıf birliği

(6. sayfadan devam)

savaşkanlığı, örgütlülüğü başarıyla yoklamadan geçirmelidir. 1 Mayıs, emperyalizme, NATO'ya, faşizm tehlikesine, sıkıyönetimcilik politikasına ve ekonomik bunalımın halkın sırtına yüklenmesine karşı yığınsal bir çıkış olmalıdır. Komünistler, bu 1 Mayıs'ta işçi sınıfının birliğini daha da güçlendirmek için vargüçle çalışıyorlar.

Sınıf birliği

Sendikal hareketteki bölünmelerin baş sorumlusu burjuvaziyle sınıf işbirliği yapan sendika bürokratlarıdır. Bunların arasında DİSK'i bölmeye çalışan ve gelecekte işçileri politik olarak da bölmek hazırlığı yapan sosyal reformist yöneticilerin uzlaşmacı politikasına karşı savaş zorunluktur. Buna karşılık, komünistler, sosyal reformist sendikacıların etkisi altında CHP'ye bağlı kalan işçilerle eylem birliğini güçlendirme savaşını öne alıyorlar. CHP sağ kanadının içyüzünü gören işçiler de komünistlerle omuz omuza sınıf savaşına atılıyor.

Komünistler sendikal hareketin birliğinin en ardıcıl savunucuları, aktif savaşçılarıdır. Onlar, sendikal konfederasyonlar arasında işçi sınıfının çıkarları temelinde eylem birliğini savunuyorlar. Türk-İş içinde sarı sendikacılığa karşı savaşan güçleri destekliyorlar. Türk-İş kongresi bu savaş açısından önem taşıyor.

İşçiler hangi partiye inanırlarsa inansınlar, onları birleştiren köklü sınıfsal çıkarlar, tüm politik ayrılıklardan çok daha güçlüdür. Komünistler, savaşların içinde gerici partilerin etkisi altındaki işçileri de uyarıyor, sınıf birliğine çekiyor.

CHP'nin Yeri

İşçi sınıfının birliği sorunları ele alınırken, kendisine «sosyal demokrat» dediği, ya da dendiği için yarım yüzyıllık burjuva partisi CHP'yi işçi hareketi içindeki oportünist, uzlaşmacı bir parti gibi görme yanlışına düşülmemelidir. Komünistlerin CHP ile eylem birliği işçi sınıfının birliği anlamına gelmez. Burjuva reformizminin günümüzde işçilerin bazı bölümleri üzerinde politik etkisi ne ölçüde yaygın olursa olsun onun etkileri hem tarihsel gelişmesi bakımından, hem de emekle sermaye arasındaki çelişkinin keskinliği bakımından köklü değildir. Bu etki, ekonomik bunalımın derinleştiği koşullarda, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokrat işçilerin ortak çabalarıyla, somut ekonomik, sosyal istemler savaşını politik savaşımla bağlama süreci içinde, yığınların kendi deneyleriyle kırılabilir, kırılmalıdır.

Bu söylenenler, CHP demokrasiden yana adım attığı ölçüde, çeşitli somut sorunlarda bu partiyle eylem birliği olanaklarının yok olduğu anlamına gelmez. Kaldı ki, TKP CHP'nin sol kanadıyla emperyalizme, faşizme ve tekellerin egemenliğine karşı ulusal, demokratik cephede güçbirliği politikası izliyor. Bütün bunlar, TKP'nin CHP karşısındaki ilkesel politikasının bugün de geçerli olduğu anlamına geliyor.

Lenin köşesi

Tek cephe üstüne

İşçi sınıfının, emekçilerin, demokrasiden ve toplumsal ilerlemeden yana olan güçlerin birliği tüm temel sorunları çözmenin, emperyalist, gerici güçler üzerinde utku kazanmanın anahtarıdır. V. I. Lenin bu birliğin önemini şöyle belirtiyor: «*Yaşasın proletaryanın ve tüm devrimci halkın birliği! Bunların birlikte savaşımı karşısında gerici güçler yıkılacak, karşı-devrimci saldırıları kırılacaktır.*» (Tüm yapıtlar, c. 12, s. 100.)

İşçi yığınlarının ekonomik ve politik hakları uğrunda savaşım için komünistler, sosyalistler, çeşitli yığın örgütleri arasında ortak eylemler için anlaşmayı öngören işçi sınıfının tek cephesi taktiğini V. İ. Lenin işlemiş ve Komünist Enternasyonal'in 3. Kongresi'nde (1921) bu sorun ele alınmıştır. Lenin şöyle diyor: «*Tek cephe taktiğinin anlam ve amacı en geniş işçi yığınlarını sermayeye karşı savaşa çekmektir. Bunu sağlamak için hatta II. ve II½ Enternasyonal'in önderlerine böyle bir savaşımı birlikte yürütmek için tekrar, tekrar önerilerde bulunulmalıdır.*» (C. 45, s. 131.) «*Biz proletarya yığınlarının sermayeye karşı savaşımında, onların uluslararası ekonomide ve uluslararası politikada iki karşılıklı cephe 'mekanizmasını' anlamalarına yardımcı olmak için tek cephe taktiğini kabul ettik ve onu sonuna kadar savunacağız.*» (C. 45, s. 144.)

Lenin, tek cephede komünist partisinin birlik ve bağımsızlığının korunmasını salık veriyor: «*Bu cephede proletarya partisinin ideolojik ve politik bağımsızlığını korumak komünistlerin sürekli ve kaçınılmaz ödevidir.*» (C. 26, s. 139.)

İşçi sınıfının birliği sorunu, Komintern'in bir dizi kongresinde, en son 7'inci Kongre'de, sonra da komünist ve işçi partilerinin uluslararası danışma toplantılarında daha da zenginleştirildi. Günümüzde kardeş komünist partiler işçi sınıfının birliği sorunlarına programlarında ve ana belgelerinde başlıca yeri veriyorlar. TKP işçi sınıfının birliğini, tüm ulusal demokratik güçlerin cephe birliğinin belirleyici etkeni sayıyor.

Sosyalist partilerin yeri

Bugün, işçi hareketindeki bilinçli işçiler arasındaki politik bölünmede sosyalist partilerin TKP'ye karşı önyargılı yöneticilerinin rolü önemli bir yer tutuyor. İşçi sınıfının birliği, herşeyden önce komünist ve sosyalist partiler arasındaki eylem birliği sorunudur. Bu partilerin nicel bakımdan işçi hareketindeki yerlerinin zayıflığı bölünmüşlüğün önemini hiç bir şekilde azaltmıyor. Yöneticileri ne denli benimsemezlerse benimsemesinler, komünistler tüm sosyalist partilerin üyesi işçilere el uzatıyor. Çünkü, komünist partisiyle sosyalist partiler arasındaki ayrılıklar hem gericiliğin, hem de burjuva reformizminin işçi hareketi üzerindeki politik etkinliklerini sürdürmelerinde rol oynuyor.

Sosyalist partilerin işçi sınıfının birliği sorununa yaklaşımlarındaki yanlışlar eylem birliğini zorlaştırıyor. Örneğin TİP'in işçi sınıfının birliği sorununu kendi partisinde birlik gibi görmesi, TSİP'in ise, eylem birliği sorununu partilerin birleşmesi olarak ortaya atması, eylem birliğini engellemekten başka bir anlama gelmiyor. Bunun yanısıra her iki partinin tabanında son zamanlarda bazı gelişmeler eylem birliği yolunda engellerin aşılabileceğini gösteriyor.

Öte yandan, işçi hareketinde, küçük burjuva «sol»cu akımların da şu ya da bu ölçüdeki etkileri gözardı edilemez. Bu akım, değişik platformları olan bir çok guruba bölünmüştür. Bireysel terörizme karşı olan ve Maoculukla her tür ilişkiyi kesen gurupların işçi hareketindeki kollarıyla eylem birliği olanakları vardır. Ancak bu gurupların yöneticileri, tabanlarını baskı altına alıyor, onlara eylem birliğini yasaklıyor. Komünistler, bu bölücü yöneticileri tabanın önünde demaske ediyorlar.

TKP, bir yandan işçi hareketini gerici ya da reformist burjuva partilerinin etkisinden kurtarmak ve bölünmüşlüğü gidermek, için, işçi sınıfının bütün kolları arasında sınıfsal çıkarlar temelinde eylem birliğini gerçekleştirmeye çalışıyor. Bir yandan da, işçi hareketinde bölünme yaratan küçük burjuva akımlara, sağ ve «sol» sapmalara karşı ideolojik savaştan geri durmuyor.

1 Mayıs'ta birlik için

İşçi sınıfımız, uluslararası işçi sınıfının birlik, savaş ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı yığınsal gösterilerle karşılamaya hazırlanıyor. Bu yıl 1 Mayıs, geçmişten ayrımlı koşullarda kutlanıyor. Emperyalist baskının ve ekonomik bunalımın yoğunlaştığı koşullar, sıkıyönetimle ve DİSK yöneticilerinin bölücülüğü ile daha da ağırlaşıyor.

Bu yıl Mayıs gösterileri, işçi sınıfının bütün kolları arasındaki işbirliği güçlendirmeli, işçi sınıfımız o gün sıralarındaki

(Devamı 5. sayfada)

MİLİTANLARDAN

Balıkesir'de 8 Mart

8 Mart, Dünya Kadınlar Günü, Balıkesir'de görkemli bir yürüyüşle kutlandı. Yalnızca kadınların katıldığı bir yürüyüş Balıkesir'de ilk kez oluyordu. Yüzlerce kadın yürüdü. Özellikle köylü kadınların çokluğu dikkati çekiyordu. Öte yandan, CHP Kadın Kolları Genel Başkanının, Balıkesir'deki bir toplantıda İlerici Kadınlar Derneği'ne kara çalmak istemesini protesto ederek, kadın kollarından ayrılan CHP'li kadınların da 8 Mart yürüyüşüne katılmaları coşku ile karşılandı.

Balıkesir'li kadınlar, yürüyüş boyunca: emperyalizme, faşizme, sıkıyönetime karşı olduklarını haykırdılar. «İşçi sınıfının partisine özgürlük» belgisini yükselttiler. Tüm dünya kadınlarıyla, özellikle Çin'li saldırganlara karşı vatanını savunan Viyetnamlı kadınlarla dayanışmalarını dile getirdiler.

Balıkesir'de 8 Mart yürüyüşü günlerce süren geniş bir etki uyandırdı. Kadın örgütlenmesi hız kazandı.

Balıkesir'den bir kadın emekçi

İzmit'de 8 Mart

İzmit'de 8 Mart, programını İlerici Kadınlar Derneği üyeleri olan ev kadınlarının, işçilerin, memur, öğretmen, emekçi kadınların hazırladığı bir geceyle, devrimci bir hava içinde coşku ile kutlandı. Kadınlar, sıkıyönetim değil, yaşama koşullarının iyileştirilmesini, faşist cinayet odaklarının dağıtılmasını, faşist katillerden hesap sorulmasını istediler. «Fantom değil kreş, ölüm üssü değil çocuk bahçesi istiyoruz» dediler. Salonu dolduran binin üstünde insan «Faşizme geçit yok!», «Faşizm anaların siperini aşamıyacak!», «İKD'nin çağrısı, dünya barışı» diye haykırdılar.

Sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni kurmak için, işçi sınıfının savaş yolunda, gece-gündüz demeden koşturan, saçları ak, ama yürekleri devrim ateşiyle yanan analara armağanlar verilerek kutlama son buldu.

İzmit'den bir kadın emekçi

17 Şubat mitingi

Zonguldak'ta, 17 Şubat günü «Demokratik hak ve özgürlükleri koruma ve geliştirme» mitingi yapıldı. Beş binin üzerinde bir katılımla gerçekleştirilen mitingde işçi sınıfı, komünistler en ön saflarda idiler. Maden işçileri kortejin en önünde «Türkiye işçi sınıfına selâm!» flaması ile alana girdiler. 12 Mart tipi sıkıyönetimlerin özlemleri içinde olan gerici güçler, «sıkıyönetime hayır! belgilerinin haykırıldığı ve komünistlerin başı çektiği yığınsal çıkışlarla şaşkına dönüyor. Gestapo ajanı Türkeşlerin, Demirellerin, Erbakanların sözde sıkıyönetime karşı çıkmaları bundandır. Onlar sanıyorlar ki, halk eskisi gibi sessiz kalacak, sıkıyönetime boyun eğecek. Halkımız boyun eğmediğini gösteriyor.

Emperyalizme, faşizme karşı savaşımız hangi koşulda olursa olsun güçlenerek sürüyor.

Zonguldak'tan bir işçi

24 Şubat mitingi

İşçi yatağı Kocaeli'de, 24 Şubat günü, işçi sınıfımızın savaş tarihine şanlı bir sayfa daha eklendi. Başta DİSK'li, Türk-İş'li işçiler olmak üzere tüm ilericilerin, demokratların, kadın, meslek ve gençlik örgütlerinin katıldığı, «Faşist baskı ve cinayetleri protesto, demokratik hak ve özgürlükleri koruma» yürüyüş ve mitingi, dostlara güven verdi, düşmanların yüreğine korku saldı.

Mitinge katılan, onbinin üzerinde demokrat, o gün goşistlerin, hizipçilerin eylem bozguncusu yüzlerini de gördü, tanıdı.

24 Şubat günü, Kocaeli'de faşizm bir kez daha lanetlendi, devrimci belgiler yığınları bir kez daha sarstı. Tertip Komitesi başkanı, Genel-İş Sendikası Kocaeli şube başkanı Nafiz Bostancı yaptığı konuşmada ülkemizin içinde bulunduğu bunalımın gerçek nedenlerini, CHP ağırlıklı hükümetin ikircimli politikasını, sıkıyönetimleri eleştirerek çıkış yolunu gösterdi. Tüm ulusal, demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğinin zorunluğu üzerinde durdu. Faşizme geçit vermiyeceğiz, dedi.

Kocaeli'den bir devrimci

Leeds-Londra yürüyüşü

İngiltere'de, «Türkiye demokratik hakları savunma komitesi» Leeds-Londra arasında 320 kilometrelik, 6 gün süren «faşizme karşı savaş yürüyüşü» düzenledi. Yürüyüş Londra'da görkemli bir gösteriyle sona erdi. Yürüyüş kolunu, Londra'da çalışan işçiler, okuyan öğrenciler pankartlarla karşıladılar. Yürüyüş kolu Londra'da ilerledikçe, İngiltere ve yabancı örgütlerin katılımıyla da çığ gibi büyüdü.

Yürüyüşün sonunda Londra Üniversitesi Öğrenci Birliği'nde yığınsal ve coşkulu bir toplantı yapıldı. Toplantıda; Yunanistan Genç Komünistleri Merkez Komitesinden bir konuşmacı, İngiliz İşçi Partisi saylavı, Yunanistan Komünist Partisi, Portekiz Komünist Partisi İngiltere örgütleri temsilcileri, İngiliz Ulusal Gazeteciler Sendikası Genel Başkanı yaptıkları konuşmalarda, faşizme karşı Türkiyeli ilericilerin, yurtseverlerin yanında olduklarını bildirdiler. Sıkıyönetimin kaldırılmasını, tüm demokratik hakların tanınmasını, TKP'ye özgürlük verilmesini istediler.

Londra'dan bir devrimci

Sarı uzlaşma

(2. sayfadan devam)

amacı taşıyan saldırıyı geriletme görevini öne çıkarıyor. Baskının giderek arttığı sıkıyönetim koşullarında, faşizm tehlikesinin sürdüğü ve Demirellerin Şili tipi darbelerden söz ettiği bir ortamda, işçi sınıfının bölünmüşlüğüne karşı savaş tüm ivediliğiyle kendisini dayatıyor. İşçi hareketinin önündeki ikilem açık: Ya sınıf uzlaşmacılarıyla birlikte DİSK'i parçalamak, sınıf sendikalarını yıkmak; ya da sınıf sendikalarıyla birlikte DİSK'in birliğini gerçekleştirmek, sınıf uzlaşmacılığını yenmek ... Bu ikisinin ortasında bir yol yoktur. Bu konudaki tutum, yalnızca sendikal hareketin içindeki bir sorunda değil, sınıf savaşının en önemli alanında takınılan tutumun da ölçüsüdür. Çünkü, şimdi DİSK içinde girişilen parçalama eylemi, doğrudan doğruya tekelci burjuvazinin ve onun sözcülüğünü yapan CHP sağ kanadının damgasını taşıyor. DİSK üst yöneticileri tekelci burjuvaziyle, onun burjuva reformcu koluyla sınıf işbirliği yapıyor. Öyleyse, bu sorunda kesin tutum almak tekelci burjuvazi karşısında kesin tutum almak anlamına geliyor.

Nevar ki, işçi hareketi içinde yer alan kimi sosyalist parti yöneticilerinin tutumları açık değildir. Örneğin TİP yöneticileri, sendikal hareketin bu önemli dönemecinde, ikircimli, orta yolcu bir tutum alıyor.

TKP'nin tutumu açıktır. TKP, sendikal hareketin birliğini savunan sınıf sendikalarının konumlarını destekliyor.

PARTİ YAŞAMI

Parti örgütlerinden

Sıkıyönetimin uzatılmasına TKP'nin yerel örgütleri bildirilerle karşı çıktı. Bu çıkışlar, Türkiye'nin dört bir yanında yankılandı. Dostu, düşmanı etkiledi. Burjuva basınına yansıdı. Uzun yıllardan sonra, TKP yerel örgütlerinin bu eylemi, gerçekten partinin gelişme sürecinde ileriye doğru yeni bir adımı simgeliyor. Anti-TKP'ciliğin bir dayanağını daha çökertiyor.

İzmir İl Komitesinin bildirisinde şöyle deniyor: «*Faşizmi geriletecek olan işçi sınıfımızın, yığınların birliği ve örgütlü gücüdür. Tırmanan faşizme karşı halkımız seçeneksiz değildir. Türkiye Komünist Partisi çıkış yolunu gösteriyor: Çıkış yolu, emperyalizme ve tekellerin egemenliğine karşı tüm halkın işçi sınıfı öncülüğünde erki ele geçireceği, Sosyalizme açılan ileri demokratik devrimdir. Bunun başarılması için ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini sağlamak ertelenmez güncel görevdir.*

Sıkıyönetim ikinci ayını dolduruyor. Faşist güçler sıkıyönetimi yeniden uzatmak istiyorlar. Faşizm tehlikesi ciddiliğini koruyor. Bu tehlike, boş laflarla, boş umutlarla önlenemez. Faşist terör ancak yığınsal komitelerde örgütlenmekle, yığın eylemleriyle, anti-faşist savaş birliğiyle göğüslenebilir.»

Diyarbakır İl Komitesi bildirisinde şunlar yer alıyor: «*Komünist, sosyalist, sosyaldemokrat eylem birliği hızla gelişiyor. Fabrikalarda, mahallelerde, köylerde, okullarda eylem birliğinin gelişimi hızlanmıştır. Fakat hâlâ üst yönetici durumunda olan kimi sorumlular bu gelişmeye ayak uyduramıyor, eylem birliğini savsaklıyorlar. Özellikle tabandan kopuk kimi DİSK yöneticilerinin bölücü-tasfiyeci tutumları işçi sınıfının birliğine, sınıf ve kitle sendikacılığına, demokratik birliğe ciddi zarar veriyor.*

Partimiz TKP, faşizme karşı demokrasi için Maocu bozkurtlar dışında bütün güçlerle eylem birliğine başından beri çaba harcıyor. Ayrılık değil birlik öne çıkarılmalı.

Partimiz TKP savaşın en önündedir. Gür sesiyle yol gösteriyor. Emperyalist zincirleri kırmadan, kapitalist dünyadan kopmadan, tekellerin sömürüsüne son vermeden, sosyalizme açılmadan halkımızın acıları dinmez. Kurtuluş sosyalizme açılan ileri demokratik devrimdir.»

Devrimci disiplin

TKP'ye karşı egemen sınıflar saldırıları yoğunlaştırıyor. Bu süreç, ülkemiz üstünde emperyalist baskıların yoğunlaşmasıyla, işçi ve emekçilerin yaşam koşullarının hızla kötüleşmesiyle, demokratik hak ve özgürlüklerin budanmasıyla atbaşı gidiyor. Amaç, işçi sınıfının, halkımızın savaşlarını örgütleyen, onlara öncülük eden komünist partisini vurmaktır.

Parti örgütleri, komünistler için, bu koşullarda partinin ideolojik politik ve örgütsel birliğini daha da pekiştirmek savaşı büyük önem taşıyor. Konspirasyonu sıkılaştırmak, devrimci uyanıklığı arttırmak, ancak partinin Leninci birliğini sağlı, «sol»lu her türlü saldırıya karşı ardıcıl savunmakla olasıdır. Böylesi durumlarda sınıf düşmanları en küçük çatlaktan bile en fazla yarar sağlamak için ellerinden gelen herşeyi yaparlar. Disiplinsizlik, fraksiyonculuk konspirasyonun can düşmanıdır. Partimiz tarihinde bunun çok örnekleri vardır. 1929 İzmir tutuklamasında Kıvılcımlı'nın Merkez Komitesi'nden gizli örgüt kurması, yayın yapması başlıca neden olmuştur. 1951–1952 tutuklamasında da Mihri Belli aynı rolü oynamıştır. Partimiz, bu olaylardan gereken dersleri çıkarmıştır.

Proletaryanın devrimci partisinin disiplini nasıl güçlenir? Lenin bu soruyu şöyle yanıtlıyor: Birincisi, proletarya öncüsünün sınıf bilinci, devrime bağlılığı, direşkenliği, özverisi, yiğitliğiyle. İkincisi, en geniş emekçi yığınlarla sımsıkı bağlanmasıyla. Üçüncüsü, komünist partisinin politikasının doğruluğuyla, bunu en geniş yığınların kendi deneyleriyle kavramasıyla.

TKP, Lenin'in öğüdünü tutuyor. Sınıf savaşlarının, yığın çıkışlarının önünde yürüyor. Deneyimlerini Marksçı-Leninci ilkelerin ışığında genelleştiriyor. İçinde bulunduğu savaş koşullarını, bu koşulların niteliğini yığınların pratiğiyle bağlı olarak saptıyor, politikasını ona göre çiziyor. Leninci, savaşkan kadrolar yetiştirmeyi başa alıyor. Devrimci parti disiplinini böylelikle daha da güçlendirmek için savaşıyor.

İdeolojik savaş

Günümüzde işçi sınıfının burjuva ve küçük burjuva ideolojilerine karşı savaşını, bu savaşın artan önemini küçümsemek ne anlama geliyor? Bu dünya çapında güçler oranının sosyalizmden yana değişmesini, kapitalizmin genel bunalımının derinleşmesini, bu gelişmelerin dünya devrim sürecine sağladığı olanakları gözden kaçırmaktır. Bunun yanısıra ülkemizde devrimci durum olasılığını azımsamaktır. Böylesi koşullarda öznel faktörün olağanüstü artan rolünü değerlendirmemektir. İşçi sınıfını sosyal reformist umutlara bağlama politikasına, sınıf uzlaşmacılığına, eylemsizliğe, devrim ürkekliğine karşı savaşı engellemektir. Her şeyden önce, Komünist Partisi'ni, yığınların devrimci enerjisini harekete geçirme, onların her bakımdan devrimci öncüsü olma niteliğini daha da geliştirme savaşını baltalamaktır. İdeolojik savaşı küçümseyenler, sağ oportünizmin günümüz işçi hareketinde ideolojik baş tehlike olduğunu küçümsüyorlar.

Bolşevizmin tarihi, bu tutuma karşı savaşın örnekleriyle doludur. Lenin, goşistlerle de savaşmıştır. Ama Bolşevizmin asıl düşmanları reformistler ve «kendiliğindencilik» yanlıları oldu. Bunları eleştirme gereksinmesi de öznel faktörün tarihsel rolü üstüne görüşlerin geliştirilmesini gündeme getirdi.

Günümüzde tekelci burjuvazi işçi sınıfına karşı savaşta, faşist saldırıları, antidemokratik baskıları sürdürüyor. Öte yandan, sınıf sendikacılığına karşı sosyal reformizmi öne sürüyor. Bu yöntemi CHP ağırlıklı hükümet eliyle, kimi sendika yöneticileri kanalıyla sıkıyönetimin yanısıra uyguluyor. Bu sinsi taktik, işçi sınıfını, halk güçlerini hem yıldırmaya yöneliktir, hem de emperyalizme bağımlı kalarak, kapitalist düzende yaşam koşullarının iyileşebileceği umudunu uyanık tutmaya amaçlıyor.

Lenin, Komintern'in II. Kongresinde komünist partileri sağ oportünizme karşı savaşımı en güncel görev olarak görmeye çağırmıştı. «*Bu görevle karşılaştırıldığında komünist hareket içindeki ,sol' eğilimin yanlışlarına karşı durmaktan ibaret olan görevin daha kolay olacağını*» vurgulamıştı. Ülkemizdeki gelişme, Lenin'in bu görüşünü doğruluyor.

Sağ ve «sol» oportünizm ideolojik olarak Marksizm-Leninizme kuşkusuz eşit derecede yabancı ve düşmandır. Kuşkusuz her ikisine karşı da ilkesel ve ardıcıl bir savaş vermek zorunludur. Ama bugün Türkiye'de ve dünyada işçi hareketi içinde ideolojik baş tehlikenin sağ oportünizm olduğu gerçeğini yadsımadan. Bugün sağ oportünizme karşı devrimci konumlardan, ama «sola» savrulmaksızın verilecek etkin ideolojik bir savaş, «sol» oportünist akımların ideolojik dayanaklarını da çökertecektir.